

STEPHEN KING

De dromenvanger

Vertaald door Hugo en Nienke Kuipers

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2001 by Stephen King
All rights reserved
Published by agreement with the author c/o Ralph M. Vicinanza, Ltd
© 2001, 2024 Nederlandse vertaling
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel *Dreamcatcher*
Vertaling Hugo en Nienke Kuipers
Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

ISBN 978 90 210 5143 7
ISBN 978 90 245 6158 2 (e-book)
NUR 334

www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid..

Voor Susan Moldow en Nan Graham

Eerst het nieuws

Uit de *East Oregonian*, 25 juni 1947:

**BRANDWEERMAN ZIET ‘VLIEGENDE SCHOTELS’
Kenneth Arnold Meldt 9 Schijfvormige Voorwerpen
‘Glanzend, Zilverig, Ongelooflijk Snel’**

Uit de *Roswell Daily Record*, (New Mexico) 8 juli 1947:

**LUCHTMACHT VANGT ‘VLIEGENDE SCHOTEL’
OP RANCH BIJ ROSWELL
Inlichtingendienst Vindt Neergestorte Schijf**

Uit de *Roswell Daily Record*, (New Mexico) 9 juli 1947:

LUCHTMACHT: ‘SCHOTEL’ IS WEERBALLON

Uit de *Chicago Daily Tribune*, 1 augustus 1947:

**LUCHTMACHT KAN WAARNEMING ARNOLD NIET
VERKLAREN
850 Waarnemingen Sinds Eerste Melding**

Uit de *Roswell Daily Record*, (New Mexico) 19 oktober 1947:

**‘RUIMTETARWE’ EEN GRAP,
ZEGT WOEDENDE BOER
Andrew Hoxon Ontkent ‘Schotelconnectie’
Roodgetinte Tarwe ‘Kwajongensstreek’**

Uit de *Courier Journal* (Kentucky), 8 januari 1948:

**LUCHTMACHTKAPITEIN GEDOOD BIJ
ACHTERVOLGING UFO
Mantells Laatste Woorden:**

‘Metaalachtig, Enorm Groot’
Luchtmacht Zwijgt

Uit het Braziliaanse dagblad *Nacional*, 8 maart 1957:

**VREEMD GERINGD LUCHTSCHIP STORT NEER IN
MATO GROSSO!**

VROUWEN BEDREIGD BIJ PONTO PORAN!
‘We Hoorden Piepende Geluiden Van Binnenuit’

Uit het Braziliaanse dagblad *Nacional*, 12 maart 1957:

GRUWELEN IN MATO GROSSO!

Meldingen van Grijze Mannen met Grote Zwarte Ogen
Geleerden Smalen! Steeds Nieuwe Meldingen!
Dorpen Leven in Angst!

Uit de *Oklahoman*, 12 mei 1965:

POLITIEMAN SCHIET OP UFO
‘Schotel Was 15 Meter Boven Highway 9’
Radar Basis Tinker Bevestigt Waarnemingen

Uit de *Oklahoman*, 2 juni 1965:

‘BUITENAARDS GRAS’ EEN GRAP,
ZEGT VERTEGENWOORDIGER BOERENBOND
‘Rood Onkruid’ Zou Werk Zijn van Tieners met Spuitbussen

Uit de *Portland Press-Herald* (Maine), 14 september 1965:

**STEEDS MEER UFO-WAARNEMINGEN IN NEW
HAMPSHIRE**

Meeste Waarnemingen in Exeter en Omgeving
Sommige Bewoners Bang voor Buitenaardse Invasie

Uit de *Manchester Union-Leader* (New Hampshire), 19 september 1965:

ENORM VOORWERP BIJ EXETER OPTISCHE ILLUSIE
Onderzoekers Luchtmacht Weerleggen Waarneming
Politie

Agent Cleland Houdt Vol: ‘Ik Weet Wat Ik Zag’

Uit de *Manchester Union-Leader* (New Hampshire), 30 september 1965:

**EPIDEMISCHE VOEDSELVERGIFTIGING IN
PLAISTOW NOG NIET VERKLAARD
Meer dan 300 Slachtoffers, de Meesten Herstellend
FDA-functionaris: Wellicht Besmette Bronnen**

Uit de *Michigan Journal*, 9 oktober 1965:

**GERALD FORD VRAAGT OM UFO-ONDERZOEK
Voorzitter Huis van Afgevaardigden:
'Michigan-lichten' Wellicht Buitenaards van Oorsprong**

Uit de *Los Angeles Times*, 19 november 1978:

**ONDERZOEKERS CALTECH MELDEN
WAARNEMING
GROOT SCHIJFVORMIG VOORWERP IN MOJAVE
Tickman: 'Was Omringd door Kleine Felle Lichten'
Morales: 'Zag Rode Plantenmassa als Engelenhaar'**

Uit de *Los Angeles Times*, 24 november 1978:

**POLITIE EN LUCHTMACHT VINDEN GEEN
'ENGELNHAAR' IN MOJAVE
Tickman en Morales Komen door Leugendetectorstest
Waarschijnlijk Geen Grap**

Uit *The New York Times*, 16 augustus 1980:

**'UFO-ONTVOERDEN' BLIJVEN OVERTUIGD
Psychologen Twifelen aan Tekeningen van Zogeheten
'Grijze Mannen'**

Uit de *Wall Street Journal*, 9 februari 1985:

**CARL SAGAN: 'NEE, WIJ ZIJN NIET ALLEEN'
Prominente Wetenschapper Bevestigt Geloof in
Buitenaardsen
'Kans op Intelligent Leven Erg Groot'**

Uit de *Phoenix Sun*, 14 maart 1997:

**GIGANTISCHE UFO GEZIEN BIJ PRESCOTT
TIENTALLEN GETUIGEN BESCHRIJVEN
'BOEMERANGVORMIG' VOORWERP
Telefooncentrale Luchtmachtbasis Overspoeld met
Meldingen**

Uit de *Phoenix Sun*, 20 maart 1997:

**'PHOENIX-LICHTEN' BLIJVEN ONVERKLAARD
Foto's Niet Vervalst, Zeggen Deskundigen
ONDERZOEKERS LUCHTMACHT ZWIJGEN**

Uit de *Paulden Weekly* (Arizona), 9 april 1997:

**VOEDSELVERGIFTIGING ONVERKLAARD
MELDINGEN 'ROOD GRAS' AFGEDAAN ALS GRAP**

Uit de *Derry Daily News* (Maine), 15 mei 2000:

**WEER MYSTERIEUZE LICHTEN GEMELD
IN JEFFERSON TRACT
Burgemeester van Kineo: 'Ik Weet Niet Wat Het
Zijn, maar Ze Blijven Komen'**

ADOS

Het werd hun motto en Jonesy kon zich echt niet meer herinneren wie de eerste was die het zei. ‘Daar komt rottigheid van’, was het zijne. ‘*Fuck me Freddy*’ en nog een stuk of wat andere kleurrijke obsceniteiten kwamen van Beaver. Henry was degene die hen ‘Wat rondgaat komt terug’ leerde zeggen, dat was het soort Zen-shit waar Henry van hield, al toen ze nog erg jong waren. Maar ADOS; hoe zat het met ADOS? Wiens briljante idee was dat geweest?

Het deed er niet toe. Waar het om ging, was dat ze de tweede helft ervan geloofden toen ze met zijn vieren waren, en alles toen ze met zijn vijven waren, en de eerste helft toen ze weer met zijn vieren waren.

Toen ze weer gewoon met zijn vieren waren, werden de dagen donkerder. Er waren meer *fuck-me-Freddy*-dagen. Dat wisten ze, maar ze wisten niet waarom. Ze wisten dat er iets mis met hen was – er was op zijn minst iets veranderd – maar ze wisten niet wat het was. Ze wisten dat het ze te pakken had gekregen, maar niet precies hoe. En dat alles gebeurde lang voor de lichten in de hemel verschenen. Voor McCarthy en Becky Shue.

ADOS: soms zeg je dat gewoon. En soms geloof je in niets dan duisternis. En hoe moet je dan verder?

1988 *Zelfs Beaver krijgt de blues*

Beavers huwelijk minder geslaagd noemen was net zoiets als zeggen dat de lancering van het ruimteveer Challenger een beetje misging. Joe 'Beaver' Clarendon en Laurie Sue Kenopensky hielden het acht maanden vol, en toen: *kapow*, dat was het dan, wil iemand me even helpen de scherven op te vegen?

De Beav heeft eigenlijk best lol in zijn leven, dat zullen al zijn drinkmaatjes je vertellen, maar we hebben het nu over zijn duistere tijd. Hij gaat niet met zijn oude vrienden om (degenen die hij als zijn échte vrienden beschouwt), behalve in die ene week in november waarin ze elk jaar bij elkaar komen, en afgelopen november waren hij en Laurie Sue nog bij elkaar. Hun huwelijk hing aan een zijden draadje, dat geef ik toe, maar ze waren nog bij elkaar. Tegenwoordig is hij vaak – te vaak, weet hij – in de bars van de Old Port-wijk van Portland, de Porthole en de Seaman's Club en de Free Street Pub. Hij drinkt te veel en rookt te veel dope en de mees- te ochtenden trekt hij een vies gezicht als hij zichzelf in de badkamer- spiegel ziet. Zijn roodomrande ogen vluchten van zijn spiegelbeeld weg en hij denkt: *Ik zou niet meer naar die kroegen moeten gaan. Straks heb ik net zo'n probleem als Pete. Jezus-Christus-godskolere.*

Niet meer naar de kroeg, geen drank en dope meer, een heel goed idee, dan is hij weer terug, lik mijn reet en aangenaam kennis te maken. Deze donderdag is het de Free Street, en verdomd als hij geen glas bier in zijn hand heeft, en een joint in zijn zak, en een oud instrumentaal nummer dat uit de jukebox komt, het klinkt een beetje als The Ventures. Hij kan niet op de naam van dat nummer komen. Het was populair voor zijn tijd, maar toch kent hij het: sinds hij gescheiden is, luistert hij veel naar de gouwe-ouwen-stations. Gouwe ouwen hebben een kalmerend effect. Veel van die nieuwe muziek... Laurie Sue was er gek op, maar Beaver moet er niet veel van hebben.

De Free Street is bijna leeg. Een stuk of vijf kerels zitten aan de bar en nog een stuk of vijf zijn achterin aan het biljarten. Beaver en drie van zijn drinkmaatjes zitten in een van de nissen. Ze drinken Milner van de tap en couperen kaarten om te bepalen wie voor het volgende rondje betaalt. Wat is dat instrumentale nummer met al die tokkelende gitaren? 'Out of Limits' van de Mar-Kets? 'Telstar'? Nee, daar zit een synthesizer in en die zit

hier niet in. En wat dondert het ook? De anderen praten over Jackson Browne, die de vorige avond in het Civic Center speelde en een spetterende show gaf, tenminste volgens George Pelsen, die erbij was.

‘Ik zal je nog wat anders vertellen dat spetterend was,’ zegt George, en hij kijkt hen gewichtig aan. Hij steekt zijn spitse kin naar voren en laat ze allemaal een rode vlek op de zijkant van zijn hals zien. ‘Weten jullie wat dat is?’ ‘Een puistje?’ vraagt Kent een beetje timide.

‘Pleur op,’ zegt George. ‘Na afloop van de show hing ik bij de artiestenuitgang rond, ik en nog een stel, want ik wou een handtekening van Jackson. Of misschien, weet ik veel, van David Lindley. Die is cool.’

Kent en Sean Robideau zijn het ermee eens dat Lindley cool is – geen gitaargod, dat niet (Mark Knopfler van de Dire Straits is een gitaargod, en Angus Young van AC/DC, en natuurlijk Clapton), maar toch erg cool. Lindley heeft geweldige licks, en ook loeigoede dreads. Hij heeft het helemaal. Beaver neemt niet deel aan het gesprek. Plotseling wil hij hier weg, weg uit die muffe uitzichtloze bar, de frisse lucht in. Hij weet waar George met dit alles heen wil, en het is allemaal een leugen.

Ze heette niet Chantay, jij weet niet hoe ze heette, ze zag je helemaal niet staan, wat zou jij ook kunnen betekenen voor zo’n meisje, een doodgewone langharige arbeidersjongen in een doodgewoon arbeidersstadje in New England, ze stapte in de bus van de band en verdween uit je leven. Je volslagen oninteressante leven. De Chantays, dat is de groep die we nu horen, niet de Mar-Kets of de BarKays maar de Chantays, het is ‘Pipeline’ van de Chantays en dat ding op je hals is gewoon een wondje van het scheren.

Hij denkt dat, en dan hoort hij huilen. Niet in de Free Street, maar in zijn gedachten. Huilen van lang geleden. Het gaat recht je hoofd in, dat huilen, het gaat erin als glassplinters, en o *fuck, fuck me Freddy*, laat iemand zorgen dat hij ophoudt met hùilen.

Ik was degene die hem liet ophouden, denkt Beaver. *Dat was ik. Ik was degene die hem liet ophouden. Ik nam hem in mijn armen en zong voor hem.* Intussen vertelt George Pelsen dat de artiestenuitgang eindelijk openging, maar het was niet Jackson Browne die naar buiten kwam, en ook niet David Lindley, het waren de drie achtergrondzangeressen. Ze heetten Randi en Susi en Chantay. Verrukkelijke dames, o zo lang en smakelijk.

‘Man,’ zegt Sean, rollend met zijn ogen. Hij is een dik kereltje en zijn seksuele heldendaden bestaan uit incidentele uitstapjes naar Boston, waar hij in de Foxy Lady naar de stripdanseressen en in de Hooters naar de serveersters loert. ‘O man, die Chantay!’ Hij maakt rukgebaren in de lucht. Dat, denkt Beav, doet hij tenminste als een professional.

‘Dus ik begon tegen ze te praten... vooral tegen haar, Chantay, en ik vroeg haar of ze wat van het nachtleven in Portland wilde zien. En dus gingen we...’

De Beav haalt een tandenstoker uit zijn zak en steekt hem in zijn mond, en luistert niet meer naar de rest. Plotseling is die tandenstoker het enige wat hij nodig heeft. Niet het bier dat voor hem staat, niet de joint in zijn zak, zeker niet George Pelsens gezwam over hoe hij en de mythische Chantay het achter in zijn pick-uptruck deden, gelukkig had hij die camperkap, als de Ram van George begint te hoppen, moet je niet op zijn deurtje kloppen.

Het is allemaal gebakken lucht, denkt Beaver, en plotseling is hij diep gedepriemeerd, dieper dan hij ooit is geweest sinds Laurie Sue haar spullen pakte en naar haar moeder terugging. Dit is helemaal niets voor hem, en plotseling wil hij hier alleen nog maar weg. Hij wil koele, zilte zeelucht in zijn longen zuigen en een telefoon zoeken. Hij wil dat doen en dan Jonesey of Henry bellen, het maakt niet uit wie van hen. Hij wil zeggen: *Hé, man, hoe gaat het?* En dan zegt een van hen terug: *O, je weet wel, Beav, ADOS. Geen bal, geen spel.*

Hij staat op.

‘Hé, man,’ zegt George. Beaver heeft met George op het Westbrook Junior College gezeten, en toen leek George hem cool genoeg, maar dat was heel wat glazen bier geleden. ‘Waar ga je heen?’

‘Pissen,’ zegt Beaver. Hij brengt de tandenstoker van de ene kant van zijn mond naar de andere.

‘Nou, schiet een beetje op, anders mis je het beste deel,’ zegt George, en Beaver denkt *slipje zonder kruis*. O god, vandaag zijn de vibraties wel erg sterk, misschien komt het door de luchtdruk of zoiets.

George dempt zijn stem en zegt: ‘Toen ik haar rok omhoogdeed...’

‘Weet ik, ze droeg een slipje zonder kruis,’ zegt Beaver. Hij ziet de verraste, bijna geschokte blik in Georges ogen maar schenkt er geen aandacht aan. ‘Ja, dat deel wil ik erg graag horen.’

Hij loopt weg, loopt naar de herentoiletten met hun geelroze geur van pis en ontsmettingsmiddel, loopt daarlangs, en ook langs de damestoiletten, langs de deur met *KANTOOR*, en glipt het steegje in. De hemel is wit en regenachtig, maar de lucht voelt goed aan. Zo goed. Hij ademt diep in en denkt weer na. *Geen bal, geen spel*. Hij grijnst een beetje.

Hij loopt tien minuten, kauwend op zijn tandenstokers en wachtend tot er helderheid in zijn hoofd komt. Op een gegeven moment, hij weet niet meer precies wanneer, gooit hij de joint die hij in zijn zak had weg. En dan belt hij Henry vanuit de telefooncel in Joe’s Smoke Shop, bij Monument Square. Hij verwacht dat hij het antwoordapparaat krijgt – Henry is nog op de universiteit, hij is al een heel eind met zijn studie – maar Henry is er zelf en neemt na twee keer op.

‘Hoe gaat het, man?’ vraagt Beaver.

‘O, je weet wel,’ zegt Henry. ‘Andere dag, ouwe shit. En met jou, Beav?’

Beav doet zijn ogen dicht. Heel even is alles weer goed, dat wil zeggen, zo goed als het in zo'n rottige wereld kan zijn.
'Ongeveer hetzelfde, jongen,' antwoordde hij. 'Ongeveer hetzelfde.'

1993 *Pete helpt een dame in nood*

Pete zit in zijn kantoor in de showroom van Macdonald Motors in Bridgton en speelt met zijn sleutelhanger. Die hanger bestaat uit vier geëmailleerde blauwe letters: NASA.

Dromen worden sneller oud dan dromers – dat was een inzicht dat Pete in de loop van de jaren heeft verworven. Toch sterven de laatste dromen vaak een verrassend moeizame dood, krijsend met schorre, ellendige stemmen in het achterste van je hoofd. Het is lang geleden dat Pete in een slaapkamer sliep waar de muren behangen waren met afbeeldingen van Apollo- en Saturnusraketten, astronauten, ruimtewandelingen (EVA's, voor kenners), ruimtecapsules met gerookte, samengesmolten schilden van de gigantische hitte bij de terugkeer naar de dampkring, en LEM's en Voyagers en een foto van een glimmende schijf boven de Interstate 80, met mensen die op de vluchtstrook staan en met hun handen boven hun ogen naar boven turen, een foto met het onderschrift:

*Dit Voorwerp, Gefotografeerd bij Arvada, Colorado, in 1971, Is
Nooit Verklaard. Het Is een Echte Ufo.*

Lang geleden.

Toch bracht hij nog steeds een van de twee weken vakantie die hij per jaar had in Washington door, waar hij iedere dag naar het Smithsonian Museum ging en bijna de hele tijd met een verbaasde grijns op zijn gezicht op de afdeling Luchtvaart en Ruimtevaart rondliep. En het grootste deel van die tijd keek hij naar de maanstenen en dacht hij: *Die stenen komen ergens vandaan waar de hemel altijd zwart is en de stilte eeuwig duurt. De astronauten Neil Armstrong en Buzz Aldrin namen twintig kilo uit een andere wereld mee en nu ligt het hier.*

En nu is hij hier. Hij zit achter zijn bureau op een dag waarop hij niet één auto heeft verkocht (mensen kopen niet graag auto's als het regent, en in Petes deel van de wereld regent het al vanaf de vroege ochtend), en speelt met zijn NASA-sleutelhanger en kijkt op de klok. De tijd gaat 's middags langzaam, en nog langzamer als het tegen vijven loopt. Om vijf uur is het tijd voor dat eerste biertje. Niet voor vijf uur; o nee. Als je overdag dronk, moest je misschien tellen hoeveel je dronk, want dat deden alcoholisten. Maar als je kon wachten... als je gewoon met je sleutelhanger kon spelen en kon wachten...

Pete wacht niet alleen op dat eerste biertje van de dag maar ook op november. Het was goed om in april naar Washington te gaan, en de maanstenen waren adembenemend (ze benemen hem de adem, als hij eraan denkt), maar hij was daar alleen. Alleen zijn was niet zo goed. In november, als hij zijn andere week vakantie neemt, zal hij bij Henry en Jonesy en de Beav zijn. En dan zal hij het zichzelf toestaan om overdag te drinken. Als je in de wildernis bent, jagend met je vrienden, kun je gerust overdag drinken. Dat is bijna een traditie. Dat...

De deur gaat open en er komt een knappe brunette binnen. Ongeveer een meter vijfenzeventig (en Pete heeft ze graag lang), een jaar of dertig. Ze kijkt naar de showroommodellen (de nieuwe Thunderbird, donker bourgognerood, is het neusje van de zalm, al is de Explorer ook niet slecht), maar niet alsof ze van plan is een auto te kopen. Dan ziet ze Pete en loopt naar hem toe.

Pete staat op, laat zijn NASA-sleutelhanger op zijn vloeiblad vallen en komt haar bij de deur van zijn kantoor tegemoet. Hij heeft nu zijn beste professionele glimlach op zijn gezicht – tweehonderd watt, schatje, we doen niet minder – en steekt zijn hand uit. Haar handdruk is koel en stevig, maar ze maakt een geagiteerde indruk.

‘Dit wordt waarschijnlijk niets,’ zegt ze.

‘Nou, zo moet je nooit tegen een autoverkoper beginnen,’ zegt Pete. ‘We houden van uitdagingen. Ik ben Pete Moore.’

‘Hallo,’ zegt ze, maar ze noemt haar naam niet, die Trish is. ‘Ik heb een afspraak in Fryeburg over...’ Ze kijkt op de klok waarop Pete in de stille middaguren zo vaak kijkt. ‘... over precies drie kwartier. Het is een afspraak met een cliënt die een huis wil kopen, en ik denk dat ik het ideale huis voor hem heb. Er zit een flinke commissie aan vast, en...’ Haar ogen lopen vol met tranen en ze moet slikken om het brok uit haar keel weg te krijgen. ‘... en ik heb mijn sleutels verloren, verdomme! Mijn autosleutels!’

Ze maakt haar tasje open en zoekt erin.

‘Maar ik heb mijn kentekenbewijs... en andere papieren... en allerlei nummers, en ik dacht, misschien, heel misschien kunt u een nieuw stel sleutels voor me maken, dan kan ik er nog heen. Die verkoop zou mijn hele jaar goed kunnen maken, meneer...’ Ze is het vergeten. Hij is niet beledigd. Moore is net zo’n veel voorkomende naam als Smith of Jones. Trouwens, ze is van streek. Dat krijg je als je je sleutels verliest. Hij heeft het al honderd keer meegemaakt.

‘Moore. Maar ik luister ook naar Pete.’

‘Kunt u me helpen, meneer Moore? Of kan iemand van de werkplaats dat?’ Daar was de oude Johnny Damon en die zou haar graag helpen, maar ze zou haar afspraak in Fryeburg niet halen. Dat stond vast.

‘We kunnen u aan nieuwe autosleutels helpen, maar dat duurt minstens vierentwintig uur en waarschijnlijk wel achtenveertig uur,’ zegt hij.

Ze kijkt hem met haar betraande ogen aan, die fluweelzacht bruin zijn, en laat een kreet van ontzetting ontsnappen. ‘O nee! O nee!’

Dan komt Pete op een idee: ze lijkt op een meisje dat hij lang geleden heeft gekend. Niet goed, ze hadden haar niet goed gekend, maar goed genoeg om haar leven te redden. Josie Rinkenhauer, had dat meisje geheten.

‘Ik wist het!’ zegt Trish, die geen pogingen meer deed om de schorheid uit haar stem te houden. ‘O god, ik wist het gewoon!’ Ze wendt zich van hem af en begint nu pas goed te huilen.

Pete loopt achter haar aan en pakt haar zachtjes bij de schouder vast. ‘Wacht, Trish. Wacht even.’

Dat is een verspreking, dat hij haar naam noemt zonder dat ze die aan hem heeft verteld, maar ze is te erg van streek om dat te beseffen, dus het geeft niet.

‘Waar kom je vandaan?’ vraagt hij. ‘Ik bedoel, je komt toch niet uit Bridgton?’

‘Nee,’ zegt ze. ‘Ons kantoor is in Westbrook. Makelaardij Dennison. Wij zijn die met de vuurtoren?’

Pete knikt alsof het hem iets zegt.

‘Daar kom ik vandaan. Maar ik ging even naar de apotheek hier in Bridgton om wat aspirine te kopen, want ik krijg altijd hoofdpijn voor een belangrijke presentatie... Dat komt door de stress, en o god, het bonkt nu als een hamer...’

Pete knikt meelevend. Hij weet alles van hoofdpijn. Natuurlijk is het bij hem meer een kwestie van bier dan van stress, maar hij weet er alles van. ‘Ik had wat tijd over, dus ik ging ook naar de cafetaria naast de apotheek om wat koffie te drinken... de cafeïne. Als je hoofdpijn hebt, kan de cafeïne helpen...’

Pete knikt weer. Henry is de psychiater, maar zoals Pete hem meer dan eens heeft verteld: om als verkoper succes te hebben moest je goed weten hoe de menselijke geest werkt. Nu is hij blij dat zijn nieuwe vriendin enigszins tot rust komt. Dat is gunstig. Hij heeft het gevoel dat hij haar kan helpen, als ze hem maar laat begaan. Hij voelt dat de klik eraan zit te komen. Hij houdt wel van die klik. Het stelt niet veel voor, het zal nooit zijn grote geluk worden, maar het is wel prettig.

‘En ik ben ook naar de overkant van de straat geweest, naar Renny’s. Daar kocht ik een hoofddoek... vanwege de regen...’ Ze strijkt over haar haar. ‘En toen ging ik naar mijn auto terug... En toen waren die verrekke sleutels weg! Ik keerde op mijn schreden terug... ging terug naar Renny’s, naar de cafetaria, naar de apotheek, en ze zijn nérgens. En nu mis ik mijn afspraak!’

De paniek komt in haar stem terug. Haar blik gaat weer naar de klok. De klok kruipt voor hem en racet voor haar. Dat is het verschil tussen mensen, denkt Pete. Een van de verschillen.

‘Rustig maar,’ zegt hij. ‘Rustig nou even, en luister naar me. We lopen samen naar de cafetaria, jij en ik, en dan gaan we op zoek naar je autosleutels.’

‘Die zijn daar niet! Ik heb in alle gangpaden gekeken! Ik heb ook op de plank in de apotheek gekeken waar ik de aspirine had gepakt, ik heb de verkoopster ernaar gevraagd...’

‘Het kan geen kwaad om nog eens te kijken,’ zegt hij. Hij leidt haar nu naar de deur, houdt zijn hand licht tegen het onderste van haar rug om haar mee te krijgen. Hij houdt van haar eau de toilette en nog meer van haar haar, jazeke, daar houdt hij van. En als dat haar er op een regenachtige dag mooi uitziet, hoe ziet het er dan uit als de zon schijnt?

‘Mijn afspraak...’

‘Je hebt nog veertig minuten,’ zegt hij. ‘Nu de zomertoeristen weg zijn, heb je maar twintig minuten nodig om naar Fryeburg te rijden. We nemen tien minuten om te proberen je sleutels te vinden, en als dat niet lukt, rij ik je zelf.’

Ze kijkt hem aarzelend aan.

Hij kijkt langs haar in een van de andere kantoortjes. ‘Dick!’ roept hij. ‘Hé, Dickie M!’

Dick Macdonald kijkt van een stapel rekeningen op.

‘Zeg even tegen mevrouw hier dat ze zich veilig door mij naar Fryeburg kan laten rijden, als het nodig is.’

‘O, hij is veilig genoeg, mevrouw,’ zegt Dick. ‘Geen seksmaniak of hardrijder. Hij zal alleen proberen u een nieuwe auto te verkopen.’

‘Ik ben moeilijk over te halen,’ zegt ze met een glimlachje, ‘maar goed, dan doen we dat.’

‘Wil je even op mijn telefoon letten, Dick?’ vraagt Pete.

‘O ja, dat wordt een hele toer. Met zulk weer moet ik de klanten met een stok van me afslaan.’

Pete en de brunette – Trish – gaan naar buiten, steken het straatje over en lopen de vijftien meter naar Main Street terug. De apotheek is het tweede gebouw aan de linkerkant. De motregen is erger geworden; je kunt het nu bijna gewoon regen noemen. De vrouw doet haar hoofddoek over haar haar en kijkt even naar Pete, die niets op zijn hoofd heeft. ‘Je wordt helemaal nat,’ zegt ze.

‘Ik kom uit het noorden,’ zegt hij. ‘Als je daar opgroeit, word je hard.’

‘Je denkt dat je ze kunt vinden, hè?’ vraagt ze.

Pete haalt zijn schouders op. ‘Misschien. Ik ben goed in het vinden van dingen. Dat ben ik altijd al geweest.’

‘Weet jij iets wat ik niet weet?’ vraagt ze.

Geen bal, geen spel, denkt hij. *Dat weet ik wel, mevrouw.*

‘Nee,’ zegt hij. ‘Nog niet.’

Ze lopen de apotheek in en het belletje boven de deur rinkelt. Het meisje achter de toonbank kijkt van haar tijdschrift op. Op dit tijdstip, twintig over drie op een verregende middag in september, is er niemand in de apotheek, behalve zij drieën en meneer Yates achter het receptenloket.

‘Hallo, Pete,’ zegt de verkoopster.

‘Hai, Cathy, hoe gaat het?’

‘O, je weet wel... rustig.’ Ze kijkt de brunette aan. ‘Sorry, mevrouw, ik heb nog eens rondgekeken, maar ik kon ze niet vinden.’

‘Dat geeft niet,’ zegt Trish met een vaag glimlachje. ‘Deze heer heeft aangeboden me naar mijn afspraak te rijden.’

‘Nou,’ zegt Cathy. ‘Pete is een beste kerel, maar ik geloof niet dat ik zo ver zou gaan hem een héér te noemen.’

‘Let op je woorden, schat,’ zegt Pete met een grijns tegen haar. ‘Er is een Rexall hier dichtbij, aan de 302 in Naples.’ Dan kijkt hij op de klok. De tijd is voor hem ook sneller gaan lopen. Dat is goed. Dat is een prettige verandering.

Pete kijkt de brunette weer aan. ‘Je bent eerst hierheen gegaan. Voor de aspirine.’

‘Dat klopt. Ik kocht een buisje Anacin. Toen had ik nog wat tijd over, dus...’

‘Dat weet ik, je ging koffie drinken, hiernaast bij Christie’s, en toen ging je naar Renny’s.’

‘Ja.’

‘Je nam je aspirine toch niet met hete koffie?’

‘Nee, ik had een fles Poland-water in mijn auto.’ Ze wijst door het raam naar een groene Taurus. ‘Daar heb ik ze mee weggespoeld. Maar ik heb ook op de zitting gekeken. Ik heb ook in het contact gekeken.’ Ze kijkt hem geërgerd aan, zo van: *Ik weet wat jij denkt: een onnozele vrouw.*

‘Nog één vraag,’ zegt hij. ‘Als ik je autosleutels vind, wil je dan met me uit eten gaan? We kunnen in de West Wharf afspreken. Dat is aan de weg tussen hier en...’

‘Ik ken de West Wharf,’ zegt ze, ondanks haar nood nogal geamuseerd. Cathy, achter de toonbank, doet niet eens meer alsof ze in haar tijdschrift leest. Dit is veel beter dan Redbook. ‘Hoe weet je dat ik niet getrouwd ben of zoiets?’

‘Geen trouwring,’ antwoordt hij prompt, al heeft hij nog niet eens naar haar handen gekeken, in elk geval niet aandachtig. ‘Hoe dan ook, ik had het net over gebakken mosselen, koolsla, aardbeiengebak, niet over een levenslange verbintenis.’

Ze kijkt op de klok. ‘Zeg, ik ben bang dat ik op dit moment helemaal geen

zin heb om te flirten. Als je me een lift wilt geven, wil ik best met je uit eten gaan. Maar...'

'Dat is goed genoeg voor mij,' zegt hij. 'Maar je zult in je eigen auto rijden, denk ik. Dus ik kom je daar tegen. Zullen we afspreken om halfzes?'

'Ja, goed, maar...'

'Goed.' Pete voelt zich gelukkig. Dat is goed; gelukkig is goed. De laatste paar jaar zijn er al genoeg dagen geweest zonder een moment waarop hij zich gelukkig voelde, en hij weet niet waarom. Te veel late, in alcohol gedrenkte avonden in de bars aan de 302 tussen hier en North Conway? Ja, maar is dat alles? Misschien niet, maar dit is niet het moment om daarover na te denken. De dame heeft een afspraak. Als ze op tijd is en het huis verkoopt, wie weet hoe groot het geluk van Pete Moore dan nog kan worden? En ook als hij geen geluk heeft, kan hij haar helpen. Hij heeft dat sterke gevoel.

'Ik ga nu iets geks doen,' zegt hij, 'maar je moet je geen zorgen maken. Het is maar een trucje, zoiets als je vinger onder je neus houden om niet te niezen of tegen je voorhoofd slaan als je niet op iemands naam kunt komen. Goed?'

'Vooruit maar,' zegt ze. Ze begrijpt er niets van.

Pete doet zijn ogen dicht, brengt een hand, losjes tot een vuist gekromd, voor zijn gezicht en steekt dan zijn wijsvinger op. Hij begint die vinger voor zijn gezicht heen en weer te bewegen.

Trish kijkt Cathy, de verkoopster, aan. Cathy haalt haar schouders op, alsof ze wil zeggen: *Wie weet?*

'Meneer Moore?' Trish klinkt nu wat onbehaaglijk. 'Meneer Moore, misschien kan ik beter...'

Pete doet zijn ogen open, haalt diep adem en laat zijn hand zakken. Hij kijkt langs haar naar de deur.

'Goed,' zegt hij. 'Dus je kwam binnen...'. Hij kijkt alsof hij haar ziet binnenkomen. 'En je ging naar de toonbank...'. Zijn blik gaat daarheen. 'Waar schijnlijk vroeg je: "Waar ligt de aspirine?" of zoiets.'

'Ja, ik...'

'Alleen pakte je daar ook iets.' Hij ziet het in de snoepstandaard, een knalgeel teken, zoiets als een handafdruk. 'Een Snickers?'

'Een Mounds.' Haar bruine ogen gaan wijd open. 'Hoe wist je dat?'

'Je pakte de Mounds, en toen ging je pas naar de aspirine...'. Hij kijkt nu door gangpad 2. 'Daarna betaalde je en ging je naar buiten... Laten we even naar buiten gaan. Tot kijk, Cathy.'

Cathy knikt alleen maar. Ze kijkt met grote ogen naar hem.

Pete loopt naar buiten. Hij negeert het rinkelen van het belletje, negeert de regen, die nu echt regen is. Het geel is op het trottoir, maar het verwaagt. De regen spoelt het weg. Toch kan hij het zien en het doet hem goed

dat hij het kan zien. Dat gevoel van *klik*. Mooi. Het is de lijn. Het is lang geleden dat hij hem zo scherp heeft kunnen zien.

‘Terug naar je auto,’ zegt hij. Hij praat nu in zichzelf. ‘Terug om een paar van je aspirientjes te nemen met je water...’

Hij steekt langzaam het trottoir over naar de Taurus. De vrouw loopt achter hem en kijkt nu zorgelijker dan ooit. Bijna angstig.

‘Je maakt de deur open. Je hebt je tasje... je sleutels... je aspirine... je Mounds... al die dingen... Je goochelt ermee, van hand tot hand... en dan...’

Hij bukt zich, vist in het water dat door de goot stroomt. Zijn hand gaat tot aan de pols in het water. Dan haalt hij iets naar boven. Hij doet dat met een zwierig goochelaarsgebaar. Sleutels flikkeren zilverig in het doffe daglicht.

‘... en toen liet je je sleutels vallen.’

Ze pakt ze niet meteen aan. Ze staart alleen maar naar hem, alsof hij een staaltje van tovenarij heeft laten zien.

‘Toe dan,’ zegt hij, en zijn glimlach verflauwt een beetje. ‘Pak ze aan. Zo griezelig was het nou ook weer niet. Eigenlijk alleen maar een kwestie van deductie. Ik ben daar goed in. Hé, je zou mij soms in de auto moeten hebben als je verdwaald bent. Ik ben er goed in om dan weer de weg te vinden.’

Ze pakt de sleutels nu aan. Vlug, zonder zijn vingers aan te raken – en op dat moment weet hij dat ze niet op de afspraak zal komen. Je hebt geen speciale gave nodig om dat te zien; hij hoeft alleen maar in haar ogen te kijken, die eerder angstig dan dankbaar zijn.

‘Dank... dank je,’ zegt ze. Plotseling meet ze de afstand tussen hen in. Ze wil niet dat hij te veel van die ruimte in beslag neemt.

‘Graag gedaan. En niet vergeten: de West Wharf om halfzes. De beste gebakken mosselen in dit deel van Maine.’ De komedie volhouden – soms moet je dat, hoe je je ook voelt. En hoewel iets van het plezier dat hij had nu is verdwenen, is er ook nog iets over. Hij heeft de lijn gezien en dat geeft hem altijd een goed gevoel. Het is maar een klein trucje, maar het is leuk om te weten dat het er nog is.

‘Halfzes,’ zegt ze hem na, maar als ze de deur van haar auto opendoet, werpt ze een blik over haar schouder zoals je op een hond werpt die misschien gaat bijten als hij zich van zijn riem losrukt. Ze is erg blij dat ze niet met hem naar Fryeburg hoeft te rijden. Om dat te weten hoeft Pete ook geen gedachten te kunnen lezen.

Hij staat daar in de regen te kijken terwijl ze achteruit haar smalle parkeerplekje af rijdt, en als ze wegrijdt, zwaait hij haar opgewekt na, zoals hij als verkoper gewend is. Ze wuift even met haar vingers terug, en als hij in de West Wharf aankomt (om kwart over vijf, om vooral niet te laat te

zijn), is ze er niet en een uur later is ze er nog niet. Evengoed blijft hij daar nog een tijdje aan de bar zitten. Hij drinkt bier en kijkt naar het verkeer op de 302. Om twintig voor zes denkt hij dat hij haar voorbij ziet rijden zonder te vertragen, een groene Taurus die over de weg jaagt in een regen die je zo langzamerhand gerust hevig mag noemen, een groene Taurus die misschien wel en misschien niet een lichtgele stralenkrans achter zich aantrekt die bijna meteen in de grauwe lucht vervaagt.

Andere dag, ouwe shit, denkt hij, maar het geluksgevoel is weg en de somberheid is terug, de somberheid die aanvoelt als iets wat hij verdiend heeft, de prijs die hij moet betalen voor een nog niet helemaal vergeten bedrog. Hij steekt een sigaret op – vroeger, toen hij nog jong was, deed hij altijd alsof hij rookte maar nu hoeft hij niet meer te doen alsof – en bestelt nog een biertje.

Milt brengt het, maar zegt: ‘Je zou daar wat eten op moeten leggen, Peter.’ En dus bestelt Peter een schaal met gebakken mosselen en eet er zelfs een paar van, gedoopt in tartaarsaus, terwijl hij nog een paar biertjes drinkt, en op een gegeven moment probeert hij, voordat hij naar een ander etablissement gaat waar ze hem niet zo goed kennen, Jonesy te bellen, die in Massachusetts zit. Maar Jonesy en Carla hebben een van hun weinige avondjes uit. Hij krijgt de babysitter, die hem vraagt of hij een boodschap wil achterlaten.

Pete zegt bijna nee maar bedenkt dan iets. ‘Zeg maar tegen hem dat Pete heeft gebeld. Zeg maar dat Pete zei: ADOS.’

‘A... D... O... S...’ Ze schrijft het op. ‘Zal hij weten wat...’

‘Jazeker,’ zegt Pete. ‘Hij zal het weten.’

Om middernacht zit hij dronken in een of andere kroeg in New Hampshire, de Muddy Rudder of misschien is het de Ruddy Mother, en probeert hij een of andere meid die net zo dronken is als hijzelf te vertellen dat hij ooit echt geloofde dat hij de eerste mens op Mars zou zijn, en hoewel ze knikt en ja-ja-ja zegt, heeft hij het gevoel dat ze niets meer kan begrijpen, behalve dat ze voor sluitingstijd graag nog een koffie-cognac zou willen. En dat is goed. Het doet er niet toe. Morgen wordt hij met een kater wakker, maar hij gaat evengoed naar zijn werk en misschien verkoopt hij een auto en misschien niet, en in beide gevallen gaat het leven gewoon door. Misschien verkoopt hij de bourgognerode Thunderbird, dag dag lieveling. Vroeger waren de dingen anders, maar nu zijn ze hetzelfde. Hij denkt dat hij daarmee kan leven; voor iemand als hij is de vuistregel gewoon ADOS, en nou en? Je groeide op, werd een man, moest je erbij neerleggen dat je minder kreeg dan je had gehoopt. Je ontdekte dat er een groot bord met DEFECT op de dromenmachine hing.

In november ging hij jagen met zijn vrienden, en dat was genoeg om naar uit te kijken – dat en misschien dat die dronken meid met slordige lip-

stick hem straks in zijn auto zou pijpen. Als je meer wilde, solliciteerde je naar hartzeer.

Dromen zijn voor kinderen.

1998 *Henry behandelt een sofaman*

De kamer is schemerig. Daar zorgt Henry altijd voor als hij patiënten ontvangt. Hij vindt het interessant dat maar weinig mensen het merken. Waarschijnlijk merken ze het niet doordat het in hun hoofd toch al schemerig is. Meestal behandelt hij neuroten (*In de bossen wemelt het ervan*, zoals hij eens tegen Jonesy zei toen ze, ha-ha, in de bossen waren) en hij huldigt het standpunt – al is het absoluut niet wetenschappelijk – dat hun problemen als een soort polariserend schild tussen hen en de rest van de wereld fungeren. Wanneer de neurose dieper wordt, wordt ook de inwendige duisternis dieper. Meestal voelt hij voor zijn patiënten een soort medeleven op afstand. Soms echt medelijden. Er zijn maar weinig patiënten aan wie hij zich ergert. Barry Newman is een van hen.

Patiënten die voor het eerst in Henry's spreekkamer komen, staan voor een keuze waarvan ze zich meestal niet bewust zijn. Als ze binnenkomen, zien ze een gezellige (zij het schemerig verlichte) kamer, met links een haard. Die haard is voorzien van eeuwigdurende blokken, staal vermomd als berkenhout met vier slim geplaatste gasstralen eronder. Naast de haard staat een oorfauteuil, waarop Henry altijd onder een uitstekende reproductie van Van Goghs 'Zonnebloemen' zit. (Henry zegt soms tegen collega's dat elke psychiater minstens één Van Gogh in zijn of haar spreekkamer zou moeten hebben.) Aan de andere kant van de kamer staan een fauteuil en een sofa. Henry is altijd benieuwd waar een nieuwe patiënt gaat zitten. Hij oefent zijn vak al lang genoeg uit om te weten dat wat een patiënt de eerste keer kiest bepalend is voor wat hij bijna alle andere keren kiest. Daar is een studie over geschreven, Henry weet dat zeker, maar hij weet de titel niet meer. Hoe dan ook, hij interesseert zich tegenwoordig niet veel meer voor dingen als studies en vakbladen en congressen en symposia. Vroeger waren ze belangrijk, maar nu zijn de dingen veranderd. Hij slaapt minder, eet minder, lacht ook minder. Er is een duisternis in zijn leven gekomen – dat polariserende filter – en Henry merkt dat hij daar geen bezwaar tegen heeft. Minder schittering.

Barry Newman was van het begin af een sofaman en Henry heeft niet één keer de fout gemaakt dat hij dat in verband bracht met Barry's geestes-toestand. De sofa is gewoon comfortabeler voor Barry, al moet Henry hem soms een hand reiken om hem na afloop van zijn vijftig minuten over-

eind te hijsen. Barry Newman is een meter zevenenzestig en weegt honderdnegentig kilo. Dat maakt de sofa tot zijn vriend.

Barry Newmans sessies zijn vaak lange, monotone verslagen van de gastronomische avonturen die hij de afgelopen week heeft beleefd. Niet dat Barry een kieskeurige eter is, o nee, Barry is juist het tegenovergestelde daarvan. Barry eet alles wat toevallig binnen zijn bereik komt. Barry is een eetmachine. En wat dat onderwerp betreft, heeft hij een sterk visueel geheugen. Hij heeft met eten wat Henry's oude vriend Pete met richtingen en geografie heeft.

Henry heeft het bijna opgegeven om Barry van de bomen weg te trekken en hem naar het bos te laten kijken. Voor een deel komt dat door Barry's milde maar onverzoenlijke verlangen om voedsel tot in details te beschrijven, en voor een deel doordat Henry een hekel aan Barry heeft en altijd heeft gehad. Barry's ouders zijn dood. Vader overleed toen Barry zestien was, moeder toen hij tweeëntwintig was. Ze lieten een erg groot vermogen na, maar dat is onder beheer gesteld tot Barry dertig is. Dan kan hij bij de hoofdsom komen – als hij in therapie blijft. Zo niet, dan blijft de hoofdsom in beheer tot hij vijftig is.

Henry betwijfelt of Barry Newman de vijftig haalt.

Barry's bloeddruk (hij heeft Henry dat met enige trots verteld) is honderdveertig bij honderdnegentig.

Barry's cholesterolwaarde is zeven komma vijf; hij is een goudmijn van lipiden.

Ik ben een wandelende beroerte, ik ben een wandelende hartaanval, heeft hij tegen Henry gezegd. Hij zei dat met de plechtige blijdschap van iemand die de harde, koude waarheid kan uitspreken omdat hij diep in zijn ziel weet dat zo'n einde niet voor hem bestemd is, niet voor hem, nee, niet voor hem.

'Ik lunchte met twee van die Burger King Extra's,' vertelt hij nu. 'Ik ben daar gek op, want de kaas is echt warm.' Zijn vlezig lippen – merkwaardig kleine lippen voor zo'n dikke man, de lippen van een baars – verstrakken en trillen, alsof hij die heerlijke warme kaas weer proeft. 'Ik nam ook een milkshake en op weg naar huis nam ik een paar Mallomarsen. Ik deed een dutje en toen ik opstond, deed ik een heel pak van die diepvrieswafels in de magnetron. "*Leggo my Eggo!*"' roept hij uit, en dan lacht hij. Het is de lach van iemand die in de ban is van een mooie herinnering – een zonsondergang, het stevige gevoel van een vrouwenborst door een dunne zijden blouse (niet dat Barry volgens Henry ooit zoiets heeft gevoeld) of de samengepakte warmte van strandzand.

'De meeste mensen gebruiken de grill voor hun Eggo-wafels,' gaat Barry verder, 'maar ik vind dat ze daar te knapperig van worden. In de magnetron worden ze lekker warm en zacht. Warm... en zacht.' Hij smakt met

zijn kleine baarslippen. ‘Ik voelde me een beetje schuldig omdat ik het hele pak had opgegeten.’ Hij voegt dat laatste er als een terzijde aan toe, alsof hij zich opeens herinnert dat Henry ook zijn werk moet doen. Iedere sessie komt hij met vier of vijf van zulke opmerkingen... en dan praat hij weer over eten.

Barry is inmiddels bij dinsdagavond aangekomen. Omdat het nu vrijdag is, heeft hij nog heel wat maaltijden en snacks te bespreken. Henry laat zijn gedachten afdwalen. Barry is zijn laatste patiënt van die dag. Als Barry zijn calorische inventaris heeft afgewerkt, gaat Henry naar zijn flat terug om zijn bagage te pakken. Morgenvroeg staat hij om zes uur op, en ergens tussen zeven en acht zal Jonesy bij hem komen voorrijden. Dan verstouwen ze hun spullen in Henry’s oude Scout, die hij alleen nog voor hun jachttrips in de herfst gebruikt, en om halfnegen zijn ze met zijn tweeën op weg naar het noorden. Onderweg pikken ze Pete in Bridgton op, en dan de Beav, die nog dicht bij Derry woont. ’s Avonds zullen ze in Hole in the Wall in de Jefferson Tract zijn. Dan zullen ze een kaartje leggen in de huiskamer en naar het klaaglijk geloei van de wind in de dakspanten luisteren. Hun geweren zullen in de hoek van de keuken staan en hun jachtvergunningen zullen aan de haak op de achterdeur hangen.

Hij zal bij zijn vrienden zijn en dat geeft hem altijd het gevoel dat hij thuiskomt. Een week lang trekt dat polariserende filter een klein beetje weg. Ze zullen over vroeger praten, ze zullen om Beavers schandalige krachttermen lachen, en als een van hen dan ook nog kans ziet een hert te schieten, kan de week helemaal niet meer stuk. Samen hebben ze het nog goed. Samen kunnen ze de tijd nog verslaan.

Ver op de achtergrond zeurt Barry Newman door. Koteletten en aardappelpuree en maïs aan de kolf, druipend van de boter, en Pepperidge Farm-chocoladecake en een kom Pepsi Cola waarin vier scheppen Chunky Monkey-ijs van Ben and Jerry’s drijven, en eieren gebakken eieren gekookte eieren gepocheerde...

Henry knikt op de juiste momenten en hoort het allemaal aan zonder echt te luisteren. Dat is een oude psychiaterstruc.

Niet dat Henry en zijn oude vrienden geen problemen hebben. Beaver is verschrikkelijk slecht in relaties, Pete drinkt te veel (véél te veel, vindt Henry), Jonesy en Carla waren op een gegeven moment bijna gescheiden, en Henry worstelt nu met een depressie die tegelijk verleidelijk en onaangenaam is. Dus ja, ze hebben hun problemen. Maar samen hebben ze het nog goed, kunnen ze nog plezier in het leven hebben, en morgenavond zijn ze bij elkaar. Acht dagen lang, dit jaar. Dat is goed.

‘Ik weet dat ik het niet zou moeten doen, maar ’s morgens vroeg heb ik zo’n áándrang. Misschien komt het door een lage bloedsuikerspiegel. Dat zou het best eens kunnen zijn. Hoe dan ook, ik at de rest van de taart die

in de koelkast stond en toen stapte ik in de auto en reed ik naar de Dunkin' Donuts en nam ik daar twaalf Dutch Apples en vier..'

Henry, met zijn gedachten nog bij de jaarlijkse jachttrip die morgen begint, realiseert zich pas wat hij zegt als het er al uit is.

'Misschien staat dat dwangmatige eten in verband met de gedachte dat je je moeder hebt gedood, Barry. Zou dat kunnen?'

Er komt een eind aan Barry's woordenstroom. Henry kijkt op en ziet Barry Newman naar hem kijken met ogen zo groot dat ze echt zichtbaar zijn. En hoewel Henry weet dat hij moet ophouden – hij heeft geen enkele reden om dit te doen, het heeft niets met therapie te maken – wil hij niet ophouden. Voor een deel komt het misschien doordat hij aan zijn oude vrienden denkt, maar het komt vooral door die geschokte uitdrukking op Barry's gezicht, en zijn verbleekte wangen. Waar Henry zich echt aan ergert, denkt hij, is Barry's zelfgenoegzaamheid, Barry's diepe overtuiging dat hij zijn zelfdestructieve gedrag niet hoeft te veranderen, laat staan dat hij op zoek moet gaan naar de oorzaken.

'Jij denkt echt dat je haar hebt gedood, nietwaar?' vraagt Henry. Hij spreekt nonchalant, bijna luchtig.

'Ik... Ik heb nooit... Ik wil niet...'

'Ze riep en ze riep, zei dat ze pijn in haar borst had, maar natuurlijk zei ze dat vaak, nietwaar? Om de andere week. Om de andere dag, leek het soms wel. Ze riep naar beneden, naar jou. "Barry, bel dokter Withers. Barry, bel een ambulance. Barry, draai 911."'

Ze hebben nooit over Barry's ouders gepraat. Op zijn zachte, vette, onverzoenlijke manier staat Barry dat niet toe. Hij begint soms over ze te praten – of wekt die indruk – en dan bingo, dan heeft hij het weer over lamsbout, of gegrilde kip, of eend in sinaasappelsaus. Terug naar de inventaris. Daarom weet Henry niets over Barry's ouders, zeker niet over de dag waarop Barry's moeder stierf. Ze was uit bed gevallen en piste op de vloerbedekking en riep en riep, honderdveertig kilo en zo walgelijk dik, ze riep en riep. Henry kan daar niets van weten omdat het hem niet verteld is, maar hij weet het wél. En Barry was toen nog niet zo dik. Relatief slank, met negentig kilo.

Dit is Henry's versie van de lijn. Zo ziet hij de lijn. Henry heeft de lijn in misschien vijf jaar niet gezien (behalve dat hij hem soms in dromen ziet), en hij dacht dat het allemaal voorbij was, en nu is het er weer.

'Je zat voor de televisie en hoorde haar roepen,' zegt hij. 'Je zat naar Ricky Lake te kijken en je at... wat? Een Sara Lee-kaastaart? Een kom ijs? Ik weet het niet. Maar je liet haar roepen.'

'Hou op!'

'Je liet haar roepen, en waarom ook niet? Ze had haar hele leven alarm geslagen. Je bent niet dom, je weet dat het zo is. Zulke dingen gebeuren nu

eenmaal. Dat zul je ook wel weten. Je hebt jezelf een rol gegeven in je eigen toneelstuk van Tennessee Williams, gewoon omdat je van eten houdt. Maar nu iets wat je niet gelooft: het zal je echt doden. Diep in je hart geloof je dat niet, maar het is waar. Je hart slaat al zoals iemand die ten onrechte dood is verklaard tegen het deksel van zijn kist slaat. Hoe zal het je vergaan als je dertig of vijftig kilo zwaarder bent?

‘Hou...’

‘Als je valt, Barry, zal het als de val van Babel in de woestijn zijn. De mensen die je zien vallen, zullen er nog jaren over praten. Man, je zult de bordes op de planken op en neer laten springen...’

‘Hou op!’ Barry gaat rechtop zitten, deze keer zonder dat Henry hem overeind hoeft te trekken. Hij is doodsbleek, afgezien van twee kleine wilde rozen, een op elke wang.

‘... je laat de koffie uit de kopjes plenzen, en je zult over de vloer pissen, precies zoals zij deed...’

‘Hou op!’ schreeuwt Barry Newman. ‘Hou op, monster!’

Maar Henry kan niet ophouden. Dat kan hij niet. Hij ziet de lijn en als je hem ziet, kun je hem niet ongezien maken.

‘... tenzij je ontwaakt uit die giftige droom die je hebt. Weet je, Barry...’

Maar Barry wil niet weten, hij wil absoluut niet weten. Hij rent de deur uit, schuddend met zijn kolossale billen, en is weg.

Eerst blijft Henry zitten waar hij zit, zonder te bewegen, luisterend naar het wegstervend geroffel van de eenmansbuffelkudde die Barry Newman heet. De voorkamer is leeg; hij heeft geen receptioniste, en nu Barry weg is, is de week voorbij. En dat is maar goed ook. Dat was een puinhoop. Hij loopt naar de sofa en gaat erop liggen.

‘Dokter,’ zegt hij. ‘Ik heb het verknald.’

‘Hoe hebt je dat gedaan, Henry?’

‘Ik heb een patiënt de waarheid verteld.’

‘Als we de waarheid weten, Henry, maakt dat ons toch vrij?’

‘Nee,’ antwoordt hij zichzelf, opkijkend naar het plafond. ‘Helemaal niet.’

‘Doe je ogen dicht, Henry.’

‘Goed, dokter.’

Hij doet zijn ogen dicht. De kamer maakt plaats voor duisternis, en dat is goed. De duisternis is zijn vriend geworden. Morgen zal hij zijn andere vrienden ontmoeten (nou ja, drie van hen) en dan zal het licht weer goed lijken. Maar nu... Nu...

‘Dokter?’

‘Ja, Henry?’

‘Dit is een typisch geval van andere dag, ouwe shit. Weet je dat?’

‘Wat betekent dat, Henry? Wat betekent het voor jou?’

‘Alles,’ zegt hij, zijn ogen dicht, en dan voegt hij eraan toe: ‘Niets.’ Maar

dat is een leugen. Niet de eerste leugen die in deze kamer wordt verteld. Hij ligt op de bank, zijn ogen dicht en zijn handen op zijn borst gevouwen – als een lijk dat is opgebaard – en na een tijdje valt hij in slaap. De volgende dag rijden ze met zijn vieren naar Hole in the Wall, en het worden acht geweldige dagen. De geweldige jachttrips lopen op hun eind, er zijn nog maar een paar over, al weten ze dat natuurlijk niet. De echte duisternis is nog enkele jaren van hen vandaan, maar komt eraan. De duisternis komt eraan.